

Píseň s ponaučením

Nezmaři

1. Životem mým mi osud na čas zamíchal
a jako voda v písku zmizely mé plány.
Teď už vím dobře, že čas stejně běží dál,
když z jedné duše ve dvou tělech
jsou jen známí.
2. Pryč je i knížka, do níž začali jste psát,
příběhy co jste chtěli číst až přijde stáří
a její listy odnes hořký vodopád,
ten který na čas odplavil i úsměv z tváří.
R: Já chodil po bytě a bral jsem do rukou
pár věcí, ze kterých už zmizel otisk dlaní.
Těch dlaní, které kdysi byly zárukou,
že se jen těžko najde něco, co mě zraní.
3. Někdy se přihodí, že člověk nevidí,
věci co když je pozdě, jasné se mu zdají.
Časem se přistihne, jak vlastně závidí,
těm kteří navzájem svou poctivou hru hrají.
4. Tak jsi se zvolna měnil, jak šel život dál,
v hlavě si rovnal dosud nepoznané věci.
Ta změna, co jsi ve své duši prodělal,
jako když z těsta chleba upeče se v peci.
R:
5. Čas, to je staletími vyzkoušený lék, ♦
vyhojí rány, i když jizvy pořád straší.
A je to přesně jak už někdo moufrý rek ♦,
v přísloví s horkou, čerstvě uvařenou kaší.
6. Svět se však neskládá jen z trnitého hloží,
zase je líp a kolem vane čerstvý vzduch.
A láska to je přece záležitost boží,
tak všechny reklamace vyřizuje Bůh.